

No tenim Estatut

La bella iniciativa del senyor Maluquer i Viladot, encaminada a dotar Catalunya d'un Estatut d'Autonomia, ha fracassat. Els homes representants de les quatre Diputacions catalanes encarregats de la redacció del seu projecte, no s'han avingut i tot ha anat a rodar. En aquest cas, com tants d'altres, l'inexplicable actitud antidemocràtica dels catalans massa aferrats a un Règim desprestigiats i caduc, ha fet fracassar un projecte de capital importància, com és el d'estructuració i unificació de la sobirania catalana. La desfeta, ha vingut mercès al cop regionalista, al cop de la Lliga que cada vegada és menys lligada, i que cada vegada sembla empenyada en ésser menys catalana i menys patriota. El fet, el fet net i pelat, és que els representants de la Lliga s'han negat a admetre en aquest importantíssim afer, els partits catalans no representats a cap Diputació. Es a dir, no han volgut reconèixer l'indiscutible dret que tenen tots els catalans a intervenir a la reglamentació de la seva pròpia vida. A hores d'ara, tota la terra catalana sap l'interès que hi ha hagut per a fer fracassar una obra d'aquesta importància. Han coincidit, aquests dies, masses coses perquè hom no ho vegi tot una mica clar, i entre uns i altres esdeveniments, hom constata actituds i programes, i hom veu que qui molt parla de patriotisme poc en fa realment.

Ara, després del fracàs, es preten voler demostrar canvis de criteri, i travelès que no han existit. I, si algun canvi de criteri hi ha hagut, no ha pas estat precisament en detriment de Catalunya, no ha pas estat precisament perquè s'hagi volgut endegar el problema a base de personalismes. En aquest afer, no es podia pas anar d'espatlles a la democràcia, perquè no hi ha cap català que, en l'estructuració de la nostra personalitat, tingui més dret que un altre. En aquest cas també, es pot ben assegurar que la minoria representa la majoria. La majoria que ha signat la nota donada a la publicitat referent al fracàs de la ponència, podia ser-ho quan va esdevenir-se la darrera legislatura. Ara, si les corporacions haguessin estat elegides novament, es gairebé segur que la majoria actual hauria passat a la minoria. Els representants de la Lliga, no representen pas ni de tros la majoria de catalans, puix que, d'un temps a aquesta part, les coses han canviat prou, i els procediments han estat prou eloqüents per a desvirtuar aquesta majoria fictícia. Sigui com sigui, el poble ha de saber, i se n'ha de convèncer, que les representacions d'Ajuntaments i Diputacions de Catalunya, no responen pas a la realitat. Quan aquesta realitat no pugui ésser desmentida, serà l'hora oportuna de parlar i actuar més seriosament. Ara, potser es resoldrien coses que demà s'haurien de desfer.

P. VINYOLES I VIVET

(Del «Diari de Vich»).

Contribuent

Quan se't presenti al cobrament l'impost d'inquilinat, recorda't que En Ramon Montaña assessor honorari de l'Alcaldia, paga 8'46 pessetes l'any. Es dir, DUES PESSETES AMB ONZE CÈNTIMS I MIG CADA TRIMESTRE.

Dijous, a Granollers no es celebrà mercat per la covardia del nou Alcalde de R. O.

L'actitud passiva de l'Alcalde davant el conflicte que implicava per a Granollers el començar una vaga general a primeres hores del matí de dijous, sobre tot si es pretenia la no celebració del mercat setmanal que tants de beneficis reporta a Granollers, ha estat durament censurada per part d'industrials i comerciants que n'han sentit de ben aprop les conseqüències.

No n'hi ha prou de permanèixer en el despatx de l'Alcaldia, si des d'allí no s'actua d'acord amb les circumstàncies.

Abriguem seguretat que l'element treballador, al qual no el movia sino un esclat de protesta enfront de represions que creuen injustificades i el desig de mostrar davant els sindicats de fora llur perfecta organització i la més absoluta solidaritat, no haurien pas desoït les indicacions de la primera autoritat local i haurien compaginat els interessos materials dels conveïns amb els de llur ideologia i amb els sagrats llaços que els uneix als treballadors de tot Catalunya i de tot Espanya.

Va mancar el contacte, tal vegada per covardia de que semblés identificació, i no diem l'acatament d'altres dies, avui que ja disposa de càrrec preminent i de la responsabilitat en que l'envolta una R. O.

I aquest divorci de l'autoritat municipal amb el comitè de la vaga és el que probablement ha motivat el perjudici que treu de pollaguera — i amb raó — els industrials i comerciants granollerins.

Llista de la casa reial

Quan Primo de Rivera assaltà el poder, Espanya pagava a la casa reial, 25,800 pessetes diàries, o sigui 1,075 pessetes per hora.

Els sous anuals o consignacions per persona eren els següents:

Rei.	Pessetes. 7,000,000
Príncep d'Astúries.	500,000
Reina muller.	450,000
Reina mare.	250,000
Infanta Isabel.	250,000
6 infants a 150,000.	900,000
Infant Gonçal.	65,000'62
TOTAL	Pessetes. 9,415,000'62

Relacionant-ho amb el que percebeixen 3,766 famílies, considerant-les compostes de cinc persones per família, suposen 18,830 individus. El sou mig d'una família obrera és de 2,500 pessetes anuals, que multiplicant-ho per les 3,766 famílies, tindrem un producte equivalent al sou de la família reial, és a dir, que 12 persones guanyen en un any igual que 18,830 individus.

Investides

El Niño Plata

—El Niño Plata dies passats s'atreu a fer certes manifestacions en to festiu, referents al nostre periòdic.

Estigui tranquil, el Niño Plata, que LLUITA continuarà la seva tasca fent que la ciutat s'assabenti de la política partidista que els seus amics venen aconsellant a l'Alcalde de Reial Ordre de que disfrutem gràcies als tractes i compromisos que mantenen certs homes immaculats i d'ideals puríssims amb la gent retrògada de la Lliga Regionalista que avui compta amb la màxima confiança del Govern.

Tampoc deixarem continuament de fer públic, en lletres ben grosses, perquè no passi desapercbut a cap ciutadà, tot el que anem descobrint dels que, com l'Aymerich, s'aprofiten del càrrec en benefici dels seus interessos particulars.

Un espectacle

—Un dia d'aquesta setmana poguérem presenciar l'espectacle de l'execució d'un gos en plena via pública.

No sabem si el botxi tenia ordres de la superioritat per a executar la sentència al mig del carrer. Però el cas és que l'animal fou mort a cops de bastó al carrer d'Espanya de nostra ciutat i davant del dipòsit en el qual tanquen aquestes bèsties quan passen els llacers a recollir-los pels carrers.

Història veritable

—Dies enrera vàrem sentir un ex-bacallaner, ex-àrbitre de futbol i actualment alt empleat municipal, encara que això tan sols sigui amb caràcter particular, que explicava una de les seves facècies esportives.

Va començar que sols en una ocasió s'havia vist la pell a punt d'ésser foradada. Fou en un partit de futbol en el qual ell era l'autoritat màxima, — una cosa com el mateix Alcalde, — és a dir, l'àrbitre.

Havíem anat tota la nit de barrila — seguia dient l'il·lustre ex-àrbitre — i anàrem a dormir a les cinc del matí; ens aixecàrem quelcom tard i en presentar-me a la tarda al camp per a dirigir el partit, encara tenia els ulls tancats; més ben dit, encara dormia i em pesaven les cames i no tenia força ni per a xiular.

Naturalment, el meu arbitratge fou un model, això és un dir, i el partit va acabar-se com Déu va voler. El públic volia linchar-me i jo ja em veia a l'altre barri. Sortosament hi hagué qui va protegir-me i va privar que el poble de Granollers perdés un home que més endavant li faria falta, com podeu veure en aquests moments.

Aquesta història inèdita és tretada del llibre «Vida històrica d'un bacallaner que sempre té la pell en remull», i fou explicada per ell mateix en un moment d'expansió.

Granollerí

El conseller senyor Aymerich, delegat de l'Escorxador, amb les normes per ell portades a la pràctica en el pes de bestiar mort es gaudeix de 680'42 pessetes mensuals.

La seva desaprensió fa que a espatlles del càrrec, pugui tenir un sou molt més gros que el de l'Alcalde.